

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 5 stycznia 2011 roku powódka T. Ł. (1) żądała zasądzenia od pozwanego Trzeciego Urzędu Skarbowego w S. na jej rzecz, tytułem naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, następujących kwot wraz z ustawowymi odsetkami:

- 12.504 zł tytułem odszkodowania za zaniżenie wynagrodzenia za pracę za okres od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku,
- 5.208 zł tytułem odszkodowania za zaniżenie dodatku kontrolerskiego za okres od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku,
- 3.421 zł tytułem odszkodowania za zaniżenie nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy,
- 1.505 zł tytułem odszkodowania za zaniżenie dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2008,
- 1.650 zł tytułem odszkodowania za zaniżenie dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2007 rok.

W uzasadnieniu wskazała, że w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku była zatrudniona w pozwanym urzędzie na stanowisku starszego komisarza skarbowego w dziale kontroli podatkowej. Na wskazane stanowisko pozwany przeniósł powódkę z uprzednio zajmowanego przez nią stanowiska kierownika działu podatków pośrednich, z uwagi na jego likwidację w związku z przeprowadzoną reorganizacją. W wyniku dokonanego przeniesienia powódce, jako pracownikowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, po upływie 6 miesięcy od przeniesienia obniżono dotychczasowe wynagrodzenie, w związku z czym znalazła się w gorszej sytuacji od innych mianowanych pracowników, przenoszonych ze stanowiska kierownika działu na stanowiska starszych komisarzy skarbowych (w szczególności J. S. (1) oraz D. K.), którzy zachowali dotychczasowe wynagrodzenie. Powódka podkreśliła, że z dniem 1 stycznia 2008 roku na mocy art. 110 ust. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o służbie cywilnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483) dotychczasowe stosunki pracy na podstawie mianowania wygasły i przekształciły się w umowy o pracę na czas nieokreślony, a to umożliwiło pozwanemu ustalenie wynagrodzenia wszystkich pracowników na stanowiskach starszych komisarzy skarbowych na jednakowym poziomie. W ocenie powódki zróżnicowanie jej wynagrodzenia, w odniesieniu do wskazanych przez nią pracowników, za okres objęty powództwem, było nieuzasadnione i bezpodstawne oraz miało cechy dyskryminujące. Jako kryterium dyskryminacji powódka wskazała wiek i płeć, porównując się do dwóch wskazanych już osób – młodszych od niej mężczyzn. Zaniżenie dodatku kontrolerskiego, dodatkowego wynagrodzenia rocznego oraz nagrody jubileuszowej w 2008 roku powódka upatruje w sposobie jego ustalania, tj. jego wyliczenia na podstawie kwoty wynagrodzenia podstawowego, którego wysokość powódka kwestionuje niniejszym pozwem.

Pismem z dnia 22 maja 2017 roku powódka cofnęła powództwo w zakresie roszczenia dotyczącego odszkodowania za zaniżenie dodatkowego wynagrodzenia rocznego za rok 2007.

W odpowiedzi na pozew Trzeci Urząd Skarbowy w S. (obecnie Izba Administracji Skarbowej w S.) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu zaprzeczył, że doszło do naruszenia zasad równego traktowania wobec powódki. Wskazał, że powódka została przeniesiona na inne stanowisko na podstawie art. 10 ust. 1a ustawy z dnia 16 września 1982 roku o pracownikach państwowych, natomiast pracownicy J. S. (1) oraz D. K. na podstawie art. 10 ust. 1b wymienionej wyżej ustawy, w związku z czym inne są konsekwencje takich przeniesień. Wskazani przez powódkę pracownicy nie mogą domagać się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, natomiast powódce takie prawo przysługuje. W późniejszych pismach pozwany podnosił, że nie dają porównać się stanowiska tych osób, zajmujących się innym zakresem zadań. Poza tym powódka do porównania wykorzystuje jedynie wynagrodzenie zasadnicze, zamiast wszystkich składników wynagrodzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. Ł. (2) na podstawie umowy o pracę, zawartej na czas określony od dnia 1 stycznia 1994 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku pracowała w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S., na stanowisku inspektora. W dniu 1 czerwca 1994 roku powódce powierzono stanowisko starszego inspektora. Na podstawie kolejnej umowy o pracę powódce powierzono, z dniem 1 listopada 1994 roku, pełnienie obowiązków kierownika referatu, na czas do 31 grudnia 1994 roku.

Na podstawie kolejnej umowy o pracę na czas nieokreślony, zawartej w dniu 30 grudnia 1994 roku, powódka została zatrudniona od 1 stycznia 1995 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierownika referatu. Aktem mianowania z dnia 19 grudnia 1994 roku T. Ł. (1) została mianowana z dniem 1 stycznia 1995 roku na stanowisko kierownika referatu w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S..

Następnie z dniem 1 marca 1999 roku powódce zostało powierzone stanowisko kierownika referatu w dziale kontroli podatkowej, przy czym otrzymała nowy zakres czynności i obowiązków.

W dniu 22 października 2001 roku T. Ł. (2) otrzymała nowy zakres obowiązków, zadań, kompetencji i odpowiedzialności pracownika.

Z dniem 5 lutego 2003 roku powierzono jej stanowisko kierownika działu podatków pośrednich. W związku z tym ustalono nowe warunki wynagradzania, przedstawiono jej nowy zakres obowiązków, zadań, kompetencji i odpowiedzialności. Pozostałe warunki umowy o pracę pozostały bez zmian.

Dowód:

- umowa o pracę z dnia 1.01.1994 r. w aktach osobowych powódki,
- umowa o pracę z dnia 30.12.1994 r. w aktach osobowych powódki,
- akt mianowania z dnia 19.12.1994 r. w aktach osobowych powódki,
- pismo z dnia 5.02.2003 r. w aktach osobowych powódki,
- zakresy obowiązków, zadań, kompetencji i odpowiedzialności w aktach osobowych powódki.

W Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. obowiązywał regulamin organizacyjny, wprowadzony zarządzeniem Naczelnika nr (...) z dnia 25 maja 2004 roku. Struktura urzędu przewidywała wyodrębnienie poszczególnych działów, w których tworzone referaty oraz stanowiska zajmujące się poszczególnymi kategoriami spraw. W takim układzie kierownik danego działu był przełożonym kierownika referatu wchodzącego w skład działu. Kierownik działu podlegał naczelnikowi, zastępcy naczelnika urzędu lub głównemu księgowemu.

Zarządzeniem Naczelnika Urzędu nr (...) z dnia 21 lipca 2006 roku wprowadzony został nowy regulamin, który zmienił organizację urzędu w ten sposób, że wprowadził strukturę dwustopniową, w której kierownicy działów bądź referatów podlegali bezpośrednio naczelnikowi lub zastępcy naczelnika urzędu. Regulamin wszedł w życie z dniem 1 sierpnia 2006 roku.

Na jego podstawie, od dnia 1 września 2006 roku, w miejsce dotychczasowego działu podatków pośrednich, którego kierownikiem była powódka, wprowadzono dwa referaty: referat podatków Pośrednich i (...) (symbol PP-1) oraz Referat Podatków Pośrednich i Kas Fiskalnych (symbol PP-2). Pracownicy działu powódki zostali rozdzieleni pomiędzy utworzone referaty.

Niesporne, a nadto: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt VI Pa 41/14 wraz z uzasadnieniem, k. 46-71.

Pismem z dnia 20 lipca 2006 roku Trzeci Urząd Skarbowy w S., powołując się na dyspozycję art. 42 k.p. w zw. z art. 10 ust. 1b ustawy z dnia 16 września 1982 roku o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. nr 31 poz. 214 ze zm.), wypowiedział powódce warunki umowy o pracę zawartej w dniu 1 kwietnia 1994 roku z późniejszymi zmianami, w części dotyczącej zajmowanego stanowiska i otrzymywanego wynagrodzenia, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia oraz z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w okresie wypowiedzenia. Jednocześnie zwolnił powódkę z wykonywania obowiązków kierownika referatu. Termin wypowiedzenia pracodawca określił na okres od dnia 1 sierpnia 2006 roku do dnia 31 października 2006 roku, proponując powódce stanowisko starszego komisarza skarbowego w D. Kontroli podatkowej PP oraz wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 2.591,34 zł, przy ustalonym mnożniku kwoty bazowej wynoszącym 1,443.

W dniu 27 lipca T. Ł. (1) wytoczyła przeciwko pozwanemu powództwo o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne. Uznając zasadność roszczenia powódki zawartego w pozwie oraz nieprawidłowość wypowiedzenia warunków płacy i płacy w stosunku do powódki, jako urzędnika mianowanego, pismem z dnia 12 września 2006 roku pozwany za zgodą powódki wycofał wypowiedzenie.

Wyrokiem z dnia 6 stycznia 2009 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w S. w sprawie o sygnaturze akt IX P 838/06 przywrócił T. Ł. (2) do pracy na warunkach pracy i płacy sprzed przeniesienia. Wyrok uprawomocnił się z dniem 3 czerwca 2009 roku. T. Ł. (2) nie wyegzekwowała tego wyroku.

Dowód:

- wypowiedzenie z dnia 20.07.2005 r. w aktach osobowych powódki,
- pismo z dnia 12.09.2006 r. w aktach osobowych powódki,
- odpis wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt VI Pa 41/14 wraz z uzasadnieniem, k. 46-71.

Pismem z dnia 12 września 2006 roku pozwany, powołując się na art. 10 ust. 1a ustawy o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. nr 31 poz. 214 ze zm.), w zw. z art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o służbie cywilnej (Dz.U. 1999 nr 49 poz. 483), z dniem 1 października 2006 roku przeniósł powódkę na stanowisko starszego komisarza skarbowego. Uzasadnił to reorganizacją Trzeciego Urzędu Skarbowego w S., która nastąpiła z dniem 1 sierpnia 2006 roku i spowodowała likwidację komórki organizacyjnej, którą powódka kierowała, a tym samym likwidację jej stanowiska pracy.

Dowód:

- pismo z dnia 12.09.2006 r., w aktach osobowych powódki.

Od 1 stycznia 2008 roku T. Ł. (2) świadczyła pracę w dziale kontroli podatkowej na stanowisku starszego komisarza skarbowego. Jej wynagrodzenie w 2008 roku wynosiło 4.833,04 zł, na co składało się: 2.785,04 zł płacy zasadniczej, 557 zł dodatku stażowego, 98 zł dodatku specjalnego oraz 1. 393 zł dodatku kontrolerskiego, związanego z realizacją zadań kontrolera.

Dowód:

- aneks do umowy o pracę z dnia 27.12.2007 r. w aktach osobowych powódki,
- zeznania powódki k. 198-199,
- zestawienie składników wynagrodzenia, k. 117.

J. S. (1) pracuje w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. (Izbie Administracji Skarbowej) od 8 października 1990 roku. Z dniem 1 stycznia 1994 roku został mianowany kierownikiem działu. Kierował pracą dwóch referatów: (...) i (...) 2. W wyniku reorganizacji w dziale (...) zostały zlikwidowane dwa referaty.

Pismem z dnia 20 lipca 2006 roku pozwany urząd powołując się na art. 10 ust. 1b ustawy z dnia 16 września 1982 roku o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. nr 31 poz. 214 ze zm.), z dniem 1 września 2006 roku przeniósł J. S. (1) do działu podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, na stanowisko starszego komisarza skarbowego, z zachowaniem prawa do dotychczasowego wynagrodzenia.

Dowód:

- akta osobowe J. S. (1),

- odpis wyroku Sądu Okręgowego w szczecinie z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt VI Pa 41/14 wraz z uzasadnieniem, k. 46-71.

W 2008 roku J. S. (1) pracował w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. na stanowisku starszego komisarza skarbowego w dziale postępowań podatkowych - PP II. Jego wynagrodzenie w tym okresie wynosiło 4.656,94 zł. Składało się na nie: 3.799,12 zł płacy zasadniczej, 759,82 zł dodatku stażowego, 98 zł dodatku specjalnego. W 2008 roku J. S. (1) nie otrzymywał dodatku kontrolerskiego.

Dowód:

- zestawienie składników wynagrodzenia, k. 117,

- zeznania powódki k. 198-199.

D. K. pracuje w pozwanym urzędzie od 11 października 1991 roku. Z dniem 1 stycznia 1996 roku został mianowany kierownikiem działu podatku dochodowego od osób fizycznych z pozostałych źródeł przychodów oraz podatków majątkowych - kierował pracą dwóch referatów. W wyniku reorganizacji w dziale (...) zostały zlikwidowane dwa referaty.

Z dniem 1 sierpnia 2006 roku D. K. powierzono stanowisko kierownika działu (...) podatku dochodowego od osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej

Pismem z dnia 4 września 2007 roku pozwany powołując się na art. 10 ust. 1b ustawy z dnia 16 września 1982 roku o pracownikach urzędów państwowych przeniósł D. K. do działu egzekucji administracyjnej na stanowisko starszego komisarza skarbowego z zachowaniem prawa do dotychczasowego wynagrodzenia.

Dowód:

- akta osobowe D. K.,

- odpis wyroku Sądu Okręgowego w szczecinie z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt VI Pa 41/14 wraz z uzasadnieniem, k. 46-71.

W 2008 roku D. K. pracował w urzędzie na stanowisku starszego komisarza skarbowego działu Egzekucji Administracyjnej. Jego wynagrodzenie wynosiło 4.624,32 zł. Składało się na nie: 3.902 zł podstawy wynagrodzenia, 624,32 zł dodatku stażowego, 98 zł dodatku specjalnego. W 2008 roku nie otrzymywał dodatku kontrolerskiego.

Dowód:

- zestawienie składników wynagrodzenia, k. 117,

- zeznania powódki k. 198-199.

Następcą prawnym Trzeciego Urzędu Skarbowego w S. , w wyniku zmian ustawowych stała się Izba Skarbowa w S.. Od dnia 2 grudnia 2016 roku Izba Skarbowa w S. kontynuowała działalność jako Izba Administracji Skarbowej w S..

Bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, znajdujące podstawę prawną w przepisie art. 18^{3d} kodeksu pracy, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pierwszą i najważniejszą podstawą oddalenia powództwo było uznanie, że wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 marca 2015 roku, wydany w sprawie o sygnaturze akt VI Pa 41/14, a następnie potwierdzony oddaleniem skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, miał prejudycjalny charakter dla niniejszej sprawy, jako dotyczącej tego samego stosunku prawnego. Poprzednie postępowanie dotyczyło roszczenia o odszkodowanie za dyskryminację płacową, w porównaniu do D. K. i J. S. (1), za 2007 rok. Przedmiotowa sprawa dotyczy jedynie innego okresu, dalszego niż w sprawie prawomocnie zakończonej, tj. roku 2008. Pozostałe okoliczności faktyczne – wbrew ostatnim twierdzeniom powódki – pozostają takie same. Stan prejudycjalności oznacza, że strona powodowa może dochodzić roszczeń za kolejny okres, bowiem nie występuje powaga rzeczy osądzonej, ale zasada odpowiedzialności wynikającej z określonego stosunku prawnego i danych zdarzeń została już przesądzona i nie powinna podlegać zmianie.

W ocenie Sądu należy podzielić pogląd przedstawiony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 marca 1994 roku, sygn. akt III CZP 29/94, zgodnie z którym „w procesie o dalszą - ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego”. Również w wyroku z dnia 12 marca 2013 roku, sygn. akt I UK 639/12 Sąd Najwyższy stwierdził, że: „w sprawie toczącej się między tymi samymi stronami występuje materialny skutek prawomocności orzeczenia wydanego w innej sprawie. Oznacza to, że aczkolwiek przedmiot postępowania jest inny (nie zachodzi zatem powaga rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 KPC) to kwestia prawna rozstrzygnięta w poprzedniej sprawie między tymi samymi stronami nie może być ponownie oceniana a tym bardziej rozstrzygnięta odmiennie. W kolejnej sprawie nie można dokonywać ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią”. W kolejnej sprawie nie można dokonywać ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią. Takie rozumienie zakresu związania prawomocnym wyrokiem (art. 365 § 1 KPC) zostało przestawione także w innych orzeczeniach Sądu Najwyższego: z 8 marca 2010 r. (II PK 249/09 OSNP 2011, nr 17-18, poz. 225), z 24 maja 2012 r. (V CSK 305/11, (...)), z 26 czerwca 2012 r. (II PK 275/11, Mon. P. Pr. 2012 nr 11 s. 584-587), z 5 października 2012 r. (IV CSK 67/12, (...)). W wyroku z 19 października 2012 r. (V CSK 485/11, (...)) Sąd Najwyższy, powołując wcześniejsze orzeczenia tego Sądu, ponownie wyraził pogląd, że sąd nie jest związany ustaleniami wynikającymi z uzasadnienia orzeczenia w takim zakresie, w jakim nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia zawartego w wyroku. Jest natomiast związany wskazanymi w uzasadnieniu ustaleniami mającymi wpływ na końcowe rozstrzygnięcie, w szczególności ustaleniami prejudycjalnymi, których skutkiem było wydanie określonego wyroku. Sąd Najwyższy w tym wyroku podkreślił, że byłoby niezgodne z zasadą praworządności i naruszające powagę wymiaru sprawiedliwości istnienie dwóch orzeczeń sądów dotyczących tych samych stron odmiennie orzekających o tej samej kwestii.

Sąd stwierdził, że chociaż przedmiot niniejszej sprawy jest inny niż w sprawie o sygnaturze VI Pa 41/14, bo dotyczy innego roku, to oparty jest na tej samej kwestii prawnej, która została już prawomocnie przesądzona. Należy zatem uznać, że Sąd nie mógł odmiennie ocenić i rozstrzygnąć kwestii dotyczącej stosunku prawnego wynikającego z zasady niedyskryminacji płacowej, pomiędzy T. Ł. (2) a Izbą Administracji Skarbowej w S..

Wbrew twierdzeniom powódki niniejsza sprawa nie ma innej podstawy od sprawy prawomocnie osądzonej. Powódka bowiem niezmiennie upatruje źródła swojej dyskryminacji w zdarzeniu z dnia 20 lipca 2006 roku, polegającym na pozbawieniu jej oraz dwóch innych pracowników funkcji kierowniczej, a następnie przeniesienia ich na stanowisko

starszego komisarza skarbowego. To stąd miała powstać podnoszona przez T. Ł. (2) nierówność płacowa. Niezasadne są twierdzenia powódki, że niniejsza sprawa ma inny charakter, wiążąc zarzut dyskryminacji ze zdarzeniem, jakim było wygaśnięcie stosunku pracy z mianowania i przekształcenie go w umowę o pracę z dniem 1 stycznia 2008 roku. Wygaśnięcie stosunku pracy z mianowania i przekształcenie go w umowę o pracę z dniem 1 stycznia 2008 r. W ocenie Sądu nierówność płacowa nie powstała w dniu 1 stycznia 2008 r., ale właśnie z chwilą przeniesienia trzech porównywanych osób na stanowisko starszego komisarza. Przed 1 stycznia 2008 r. pracodawca zawarł z pracownikami aneksy do umowy o pracę jedynie w związku z przekształceniem stosunku pracy z mianowania w umowy. Powódka podnosiła, że zawarcie tych aneksów powinno stanowić podstawę do wyrównania wynagrodzenia i tym sprawa niniejsza różni się od poprzedniej. Jest to błędne rozumowanie, bowiem nie zmienia źródła domniemanej dyskryminacji.

Poza tym, gdyby hipotetycznie przyjąć istnienie dyskryminacji, to pozwany miałby obowiązek podwyższyć wynagrodzenie powódki już od samego początku, a więc od 2006 r., a nie dopiero od 1 stycznia 2008 r. W takim wypadku (dyskryminacyjnego charakteru wynagrodzenia) mianowanie, jako podstawa stosunku pracy, nie stanowiłoby przeszkody do dostosowania płacy w celu uniknięcia dyskryminacji. Przywołany przez powódkę wyrok Sądu Najwyższego wydany w sprawie I PK 130/09 dotyczy sytuacji, gdzie dotychczasowe wynagrodzenie nie miało charakteru dyskryminującego. Poza tym wyrok ten odnosi się do pracowników o podobnych zadaniach.

Wskazać należy, iż sama powódka swoją dotychczasową postawą procesową wykazywała, że obie sprawy mają takie same źródło. Powódka początkowo wносиła o ich połączenie, a następnie nie kwestionowała kilkuletniego zawieszenia procesu w przedmiotowej sprawie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w poprzedniej sprawie.

W rezultacie przedmiot niniejszej sprawy jest inny, bo dotyczy innego roku, ale oparty jest na tej samej kwestii prawnej, która została już prawomocnie przesądzona.

Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego przede wszystkim na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy. Dokumenty wskazane w stanie faktycznym sporządzone zostały przez osoby do tego upoważnione, ich prawdziwość nie budziła wątpliwości stron ani Sądu. Sąd oparł się również na ustaleniach stanu faktycznego poczynionych w sprawie o sygnaturze akt VI Pa 41/14, ponieważ jak wskazano wyżej, niniejsza sprawa opiera się na tym samym stosunku prawnym, pomiędzy tymi samymi stronami, a jedynie dotyczy innego okresu. W zakresie osobowych źródeł dowodowych istotne znaczenie miały zeznania powódki. Powódka opisała stanowisko zajmowane w okresie objętym pozwem, a także istotę zadań J. S. (1) oraz D. K.. Wskazała również, że zakres obowiązków każdego ze starszych komisarzy skarbowych był odmienny.

Niezależnie od powyższego, Sąd również i w tej sprawie stwierdził brak dyskryminacji ze względu na inną sytuację prawną powódki i dwóch pracowników: J. S. (1) oraz D. K., do których powódka się porównuje.

Sąd podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w sprawie o sygnaturze VI Pa 41/14, zgodnie z którym powódka oraz pracownicy J. S. (1) oraz D. K. nie znajdowali się w jednakowej sytuacji faktycznej ani prawnej i tym samym nieuprawnione jest porównywanie ich wynagrodzenia pod kątem zasady niedyskryminacji. Wszyscy troje zajmowali stanowisko starszego komisarza, które jednak w swoim zakresie może obejmować bardzo różne zadania i diametralnie różnym charakterze. Odnoszenie się jedynie do nazwy stanowiska – bardzo pojemnej – nie jest uprawnione. Trzeba zaznaczyć, że trzy wskazane osoby w spornym okresie pracowały w różnych działach: T. Ł. (1) w dziale kontroli podatkowej, J. S. (1) w dziale podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, a D. K. w dziale egzekucji administracyjnej. Mieli oni różne zakresy obowiązków i zajmowali się różnymi rodzajami podatków. Sama powódka argumentując co do własnego dodatku kontrolerskiego przyznała w istocie, że znajdowała się w innej sytuacji i zakresie obowiązków, skoro zajmowała się czynnościami kontroli, a tamci dwaj pracownicy nie zajmowali.

Poza tym różny był tryb przenoszenia na stanowisko starszego komisarza. T. Ł. (1) została przeniesiona w trybie art. 10 ust. 1a ustawy z dnia 16 września 1982 roku o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. nr 31 poz. 214 ze zm.), ponieważ stanowisko kierownika działu podatków pośrednich, zostało zlikwidowane w ramach reorganizacji w

2006 roku. Stanowiska kierownicze, dotychczas zajmowane przez J. S. (1) i D. K. nie zostały zlikwidowane, a jedynie obsadzone przez inne osoby. Na stanowisko starszego komisarza skarbowego zostali oni przeniesieni w trybie art. 10 ust. 1b wskazanej ustawy.

Wreszcie aktualne pozostaje stwierdzenie Sądu Okręgowego, poparte orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 roku, sygn. akt III PK 81/11, zgodnie z którym przy porównywaniu wynagrodzenia pracownika dochodzącego odszkodowania z tytułu naruszenia zakazu dyskryminacji z wynagrodzeniem najwyższym wynagradzanych pracowników przyjętym, jako punkty odniesienia do ustalenia wysokości odszkodowania, należy uwzględnić sumy wszystkich składników ich wynagrodzeń; szkodę stanowi wówczas różnica między całym wynagrodzeniem pracownika dochodzącego odszkodowania, a całym wynagrodzeniem pracownika najwyższym wynagradzanego lub średnim wynagrodzeniem obliczonym na podstawie całych wynagrodzeń wszystkich członków grupy pracowników o najwyższych wynagrodzeniach.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, o naruszeniu zakazu dyskryminacji w zakresie wynagrodzenia można by mówić jedynie w sytuacji, gdyby całość wynagrodzenia powódki odbiegała od wynagrodzenia osób, znajdujących się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej. W przedmiotowej sprawie należy zauważyć, że w przeciwieństwie do powódki ani J. S. (2) ani D. K. nie otrzymywali dodatku kontrolerskiego. Dodatek kontrolerski, wypłacany za wykonywanie zwykłych obowiązków służbowych należy brać pod uwagę porównując wysokość wynagrodzeń pracowników. Sąd zauważył, że łączne wynagrodzenie powódki, do którego należy również zaliczyć dodatek kontrolerski, było w 2008 roku najwyższe w stosunku do dwóch pracowników, do których powódka się porównywała.

Podnosząc zarzut dyskryminacji w zakresie wynagradzania i domagając się z tego tytułu odszkodowania, pracownik ma obowiązek wykazania, że był wynagradzany w sposób mniej korzystny od innych pracowników wykonujących pracę jednakową lub pracę jednakowej wartości. Sama powódka w trakcie swoich zeznań przyznała, że chociaż zarówno ona, jak i J. S. (1) oraz D. K. zajmowali stanowisko starszego komisarza skarbowego, to jednak nie wykonywali oni takich samych obowiązków. Do jej obowiązków należało prowadzenie kontroli podatkowej w zakresie wszystkich rodzajów podatków, natomiast pozostali dwaj pracownicy nie zajmowali się czynnościami kontrolnymi. Zgodnie z art. 18^{3c} § 1 k.p. pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości. Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, obejmuje wszystkie składniki wynagrodzenia, bez względu na ich nazwę i charakter, a także inne świadczenia związane z pracą, przyznawane pracownikom w formie pieniężnej lub w innej formie niż pieniężna. Pracami o jednakowej wartości są prace, których wykonywanie wymaga od pracowników porównywalnych kwalifikacji zawodowych, potwierdzonych dokumentami przewidzianymi w odrębnych przepisach lub praktyką i doświadczeniem zawodowym, a także porównywalnej odpowiedzialności i wysiłku. Taka treść wskazanego przepisu nie pozwala na porównywanie stanowisk o takiej samej nazwie (w niniejszej sprawie starszy komisarz skarbowy), które istotnie różnią się od siebie zakresem obowiązków.

Niezasadne okazały się również dochodzone przez powódkę roszczenia dotyczące dodatku kontrolerskiego, nagrody jubileuszowej oraz wynagrodzenia rocznego. Wskazane roszczenia są powiązane z zarzutem dyskryminacji, odnoszącym się do wynagrodzenia podstawowego. W ocenie powódki, należne jej wynagrodzenie podstawowe zostało zaniżone w stosunku do wynagrodzenia innych pracowników. Kwota dodatku kontrolerskiego, nagrody jubileuszowej oraz wynagrodzenia rocznego zależy od kwoty wynagrodzenia zasadniczego. Jeżeli zatem wyliczenia wynagrodzenia zasadniczego nie nastąpiło w sposób dyskryminujący, to nie zasługiwało na uwzględnienie również powództwo w zakresie dotyczącym pozostałych składników wynagrodzenia.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparto na treści art. 98 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł wynika z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2)(...)

3)(...).

4.09.2017